

אגודת שוחרי האוניברסיטה העברית בלוגי דון החליטה לערוך תחרות איגרוף להגדלת הכנסותיה. היא פנתה לפני כשנה להפועל בהצעה. הפועל, שחשש לקחת נסיעה זו על עצמו, העביר את ההזמנה להתאחדות הספורט לחובבים וזו החליטה "בחור מש" לחת של כעשרים מתאגרפים ושלושה מל"וים שיסעו להחליף מהלומות עם האנגלים. הקרב השני. על הזירה יחליפו ביני

הם מתאגרפי ישראל מהלומות שיקבעו מי מהם יופיע בפני קהל לונדוני בשעת בוקר מוקדמת (התחרות תחיל בשעה 7.30 בבוקר). אולם קרב חריף לא פחות, אם כי פחות גלוי, מתנהל כבר עתה על ה

מאמן מכבי אפרים רוכמן נגיב השתתף בתחרות.

מאמן הפועל מינאל פריטאג תחביב לבעל מכבסה

מקום ה-23 במשלחת — הוא מקום ה- מאמן. למעשה קיימים רק שני מועמדים להפי קיד זה: אפרים רוכמן (46), מאמן האיגרוף של מכבי תל-אביב, ומינאל פריטאג (39) מאמן הפועל. הקרב ביניהם לא יתנהל ב"אגרופים ולא לעיני השמש, אולם הוא יהיה הקרב החשוב ביותר, כי זה הקרב שיקבע למעשה את צורת ייצוגם של מתאגרפי ישראל ואת צורת לחימתם ביריביהם ה" מנוסים מהם.

שני שניות מכות. אפרים רוכמן היה עוד ילד בן 14, שהתגורר ברובע נוצרי בורשה, כאשר תקפוהו פרחחים, הכוהו מכות אימות בשל היותו יהודי. הוא הח' לט להכשיר את עצמו להשבת מלחמה לתוקפיו, החל באימונים בסיוף, נתגלה כבעל כוח-סבל רב ועבר לאימונים באיגרוף. אחרי ששה חודשי אימונים, עלה לקרב ממש על הזירה, וזה בנצחון מפתיע על כוכב המועדון של הצבא הפולני בורשה.

כעבור זמן קצר זכה באליפות המתאגרפים המתחילים במשקל גייר (45 קילוגרם) ב" עירי. בצד לימודיו בבית-ספר גבוה לטכנאות, המשיך אפרים באימונים שיטתיים, הצטרף לקבוצת מכבי ורשה, התאמן בחסותם של "אמנים בעלי שם עולמי כליטונט לסקר" כפי ופאל צירסון הגרמני, שהיה אלוף אירופה במשקל קל. עד לשנת 1932 הש" תתף רוכמן ב"30 קרבות, מהם הפסיד רק ארבעה. יצא בתיקו כשניים וניצח בנוק

כדורגל

אגוז קשה לשיניים חולות

על משחק השבוע, בו איכרה קבוצת מכבי תל-אביב את הסיכוי האחרון לתפיסת אחד מושני המי קומות הראשונים בצמרת הלא"י מית, כותב שייע גלזר:

את המשחק נגד הפועל פתח-תקוה ל" קחנו ברצינות עוד יותר גדולה משאת המשחקים האחרונים שלנו, שגם אותם לקחנו ברצינות. את רי הנצחונות האחרון גים שלהם נגד מכבי פתח-תקוה (1:6) ו" הפועל חיפה (2:4), ידענו שיש לנו עסק עם אגוז קשה לפיצוח. אבל שלא היו לנו שיניים כל כך טובות בשביל לפצח אותו, כי הן היו מלאות סתימות. עלינו לשחק בקבוצה שמורכבת כולה מטלאים ולא התכוונו לנצח אלא לצאת, איך שהוא, בכבוד.

ידענו שההתקפה של הפועל פתח-תקוה מקבלת דם תיכף אחרי הפתיחה. משום כך הציבו אותי כמגן כדי לחזק את מכונת ההגנה שהתקלקלה אצלה בזמן האחרון ה" בלם. תפקידו היה לסגור את מרכז ההגנה, זאת אומרת ששיחקנו בשמירת שטח ולא בשמירה אישית. יש לציין שהצלחנו בזה ואפשרנו לחלוצים לכבוש תחילה שני שע" רים יפים שבאו כבוק מרגלי שמאל ישראל.

ואז, כעבור רבע שעה, כשהתוצאה היתה 0:2 לטובתנו, ראיתי שהשד המלכסי אינו נורא כל כך בפרט שכעבור רגעים אחדים היתה לנו הזדמנות לכבוש שער שלישי. אבל ישראל הוכשל בצורה גסה ברחבת העונשין ואני מתפלא על השופט פרינור שאמנם שרק וכולנו היינו בטוחים שהוא יתן בעיטת 11 מטר. אבל הוא המציא איזה פטנט משלו: מכת עונשין בלתי ישירה, בתוך רחבת ה"6".

אסיר בין מגינים. הכל היה טוב ו" יפה עד שכעבור חצי שעה נפצע השוער שלנו בנזרתי מרגלי ההתקפה הפתח-תקואית, וקיבל ה"ם. ברגע שהוא נפצע ירד המוראל של כל הקבוצה. אחרי ההפסקה עלינו ב" הרגשה לא בטוחה בנצחון, מפני ששוער נפצע זה כאילו חצי קבוצה פצועה. המשחק נהיה חם והיו קטטות במגרש עד שכמה פעמים היה צורך להפסיק את המשחק. אני חושב שזה היה המשחק הפראי ביותר ש" היה אי פעם בימינו לבינים.

אני לא יודע משום מה, כנראה שזה לא היה להם נעים להפסיד לנו פעמיים בשנה אחת, והם החליטו לנצח בכל מחיר. לאחר שהצלחנו להבקיע את שער השניון, רבע שעה לפני הסוף, קבלתי סוף-סוף הוראה לעלות לשורת החלוצים. אלא שהדבר נראה לי מאוחר מדי מפני שהרגשתי את עצמי כאסיר בין מגיני פתח-תקוה.

ככל שהתקרב המשחק לסימוו כן גדלה הפראות וחוסר השליטה של השופט. כעבור כמה דקות הצליח סלמך להבקיע את שער הנצחון המלכסי, בבטיטה שכל שוער בלתי פצוע היה עוצר אותה. בזה נסתיים המשחק בין שתי היריבות הותיקות.

למרות הכל אני לוחץ לשחקני הפועל פתח-תקוה ולמאמנם גיבונס את הדו ומי אחל להם הצלחה במשחקיהם הבאים. אבל עוד הערה אחת: יש לכם כל הנחותים לי שחק כדורגל יפה וספורטאי. לכן קשה לי להבין למה אתם צריכים להשתמש גם ב" שיטות לא כל כך ספורטאיות המשאירות טעם מר למרות הנצחון.

אגרוף המאבק מחוץ לזירה

מעולם לא היתה פעילות כה מוחצת ו" תוקפנית בספורט האיגרוף בישראל כפי שהיתה לאחרונה. מעולם גם לא התמזגו אגרופי ישראל להופיע באימונים בדייקנות ובפתמדה כה רבה, או להשקיע זיעה ומחל"ו מות אגרוף. הסיבה: בעוד חודש וחצי ב" ערך התקיים בלוגנון התחרות הראשונה באגרוף בין נבחרת החובבים של ישראל לזו של אנגליה. פרשת יוזמה וארגונה של תחרות זו היא פרשה בפני עצמה. שעתידה להכות גלים בקהל הספורטאי בישראל. אולם העוב" דות כפי שנראה השבוע ברורית למדי.

בלי הערות. אחד הסיפוסים הבודדים שיש לי בעבודתי זו, הוא להשתולל כאחת נפשי לכל אורך המדור, למר לכולם מה אני חושבת עליהם, ועוד לקבל תמורת זאת משכורת. ואם אין הדבר מוצא חן בעיניכם, אתם יודעים מה אתם יכולים לעשות.

"דחילק, רותי! בלי הערות", מתחננות למשל (1016/1184), ונותנות לי להרגיש כמו האם החורגת האגדית: "הפעם יש לך עסק עם שתי מושב" ניקיות ולעניין, כמובן. "הרקע למכתבנו — צלילי פסודולה בריאה.

"היעד: צמד אריות במדים שישגרו את תשובותיהם, זוג ניצנים הפורחים באחת ממושבות השומרון, וזה עתה ח" גגות את הג האביב ה"16 של חייהן. את יכולתנו להתמודד בכתב נוכיח אך ורק לאלה שיהיו ראויים לכך. "עליהם להוכיח שבעורקיהם לא זורם מיץ עגבניות בזה שיצרפו מיד במכתבם הראשון את דמות דיוקנם."

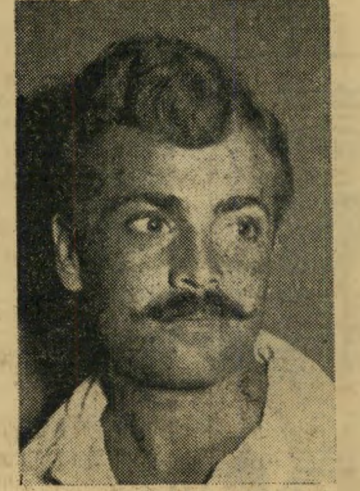
קצין, טיים או סטודנט

קצין, רצוי טיים, או תלמיד אקדמי כבן 22, יהיה חבר-לעט מעניין (1185/1186) בת 18, תלמידת סמינר למורות, שאת שמו היא חוששת לפרסם בפורום זה. הפיסקה האחרונה של מכתבה לא היתה מחוורת לי ביותר. אולי לכם יהיה הדבר ברור. ... מתעניינת ברוב ששתי התרבות, אולם נוחה לחתור על עיסוק בכספרות, ריקודים סלוגיים חוגיים של החברה הגבוהה וכיוצא בזה."

המדיה, משכילים וקצינים

אתן ל(1016/1186) לדבר בעד עצמן, ואני נוצרת, לשם שינוי, את לשוני, אך לא אתפלא אם תחשבו כמוני. "האחת סמינרסטית, השניה לומדת בבית הספר הגבוה למשפט וכלכלה, מעוניינת להתכתב עם שניים. עליהם להיות נחמדים ומשכילים. ורצוי קצינים בני 24-20. אך חוץ משכל על הכתף, חשוב שיהיה עוד משהו גם בראש. והעיקר — שיוצרים.

הסיפוס שלי

"אני נערה חמודה", כותבת רוזה היי" מן מרחובות. "אני רוצה לתאר את עצמי ולהתייחר, אך ארשה לעצמי ל" קנות שתאמיני לי.

"עד עתה לא היו לי בעיות בשטח זה עד... שיום אחד הלכתי להצטלם שעה שנכנסתי לצלם, נתקלתי בשפס, ומאחוריו, בחור שנראה כקבוצניק טיי פוטי, על אף הציחצוח שבלבושו. בעל השפס מצא חן בעיני ברגע שראיתי, עץ לפני שהתעוררתי מתדהמת — נעלם. הרושם שהשאיר עלי היה עז ו" מראהו נשאר חרות בלבי. כשבאתי כעבור שבוע לצלם לקחת את תמונותי, ראיתי לשמחתי את תמונותיו על ה" שולחן. מובן מאליו שהזמנתי מיד את תמונותיו, והרי לפניך הסיפוס שלי. אנא, רותי, עזרי לי להגיע אלי."

שמע בחורציק, אולי תכתוב לת.ד. 120, רחובות? מה יש לך להפסיד?

מה אומר לכם? נשים הן עם של צרות עין וקנאיוו. קחו למשל את ידי דתי לילי גלילי. כל העולם יודע באיזו מידה אני משתענת אחרי האינסולט שלה. לא מחמיצה כל הזדמנות לשבח, לפאר, לרומם ולקלס אותה. ומה עושה היא? כשנותנים לה פעם הזדמנות לכך, תוב קורא יקר, כפי שנעשתה זאת ב" פורים, היא מתעלמת ממני לחלוטין. פשוט מכריחה אותי לדבר בעד עצמי. דבר שמאד לא נעים לי. אם זכור לכם, סיפרה על נערה ש" היתה מצלצלת מדי יום למערכת, משי" ביתה את העבודה. למי צילצלה האלי מונית? לעורך הראשי? לילי גלילי? לא. דווקא לרותי. אך העלמה גלילי לא ראה תה לנחון לצין זאת, ואני חושבת שזה מאד חזירי מצידה אחרי כל מה שעשיתי למענה. מי, אם לא אני, הצגתי בפניה את הארום שלה, יצחק נקייביץ?

נפש מתמוגגת מסתכבת

את נחמדה? רוצה להתכתב עם צבר הלומד בשמינית? (1016/1181) ולשלוח לו תמונה? יופי! אך עליך להיות מר" כנה לקרוא חרוזים מסוג זה: "אלי! הלאי ולא תגמרנה לעולם, שנות הבהרות היפות. בטיילי יחידים עם ערב בגן, אפוף מסתורין וחלומות, נער הייתי והגעתי לגדולות, החילותי להביט אחר נערות, נפש מתמוגגת מסתכבת ואין מוצא בקרבי, לדעת סיבת הרטט, עת תחוינה בהן עיני ומדוע כוכבים פתאום יראו כמזהירים ונוצצים עת יאפופני ההורים. ירח יאיר, יתחלש בעבים, נפשי מרטטת ומסוכבת, מחפשת היא פשר השינויים שהתחוללו עת היתה סוככת ומאפילה על חייה הרגילים בהגיעה לגיל ובראותה פרי הלילים עולם חדש לפני נפתח אור חדש ראיתי והגוגה החיזור על פני ספה השתניתי אכן גדלתי ואהי נער מלאת ריגשה נפשי לב שוקק לי מלא צער, מצפה בכליון לנערתי."

שיעשו חיים

מכתבן של (1016/1182) הוא אולי קצר יותר מקודמו, אך לא טוב בהרבה. כיוון ששמעו שכולם פונים אלי, גם הן עושות כך. שתיהן צבריות, אחת בלוגי דית כחולת-עין, השניה שחורחורת. שתי הן, ואמרות הן, חייכניות ואהובות. חילם בבטחון אופייני לבנות זו, מבטיחות הן שלא תאכזבנה במראן את שני ה" צעירים אתם ברצונן להתכתב תחילה. עליהם להיות — הבה נשיר כולנו במק" הלה — גבוהים, חמודים, מתל-אביב או מהסביבה, והעיקר — שידעו לבלות ולעשות חיים... שישלחו תמונות."

פאר הגברים

סבור שנותרו לו עוד חודשיים לחיות. כעבור חודשיים ייקרא לדגל וזה חיים זהו לכן רוצה הוא למי צוא, מהר ככל האפשר, חברה לעט פקחית וחיונית. אם ישאו מכתביה חן בעיניו, ישלח לה את תמונתו. הוא טוען שהוא פצצה בלונדית, "פאר הגברים של המאה העשרים."

אריות בפסודולה

ידידי, עליכם לקבל אותי כפי שהנני, או להניח לי. טובה או רעה, עם, או